

MARINA CHAPMAN | VANESSA JAMES | LYNNE BARRETT-LEE

A
lány,
akinek nem
volt neve

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

előszó

SZERETNÉK ELMESÉLNI egy történetet. Az életem igaz történetét. Azt hittem, hogy a dolognak ez a része lesz a legkönnyebb a világon, mármint az, hogy bemutatkozom az olvasónak. Tévedtem. Igazából ez a legnehezebb.

Mikor először találkozunk valakivel, az a szokás, hogy megmondjuk neki a nevünket. Tehát lehetővé tesszük mások számára, hogy azonosítsanak bennünket. Most én is ezt teszem. Azt mondom az embereknek, hogy a nevem Marina. Ez azonban nem az a név, melyet a szüleim adtak nekem, mikor megszülettem. Ezt a nevet én adtam magamnak, körülbelül tizennégy éves koromban. Születésemkor kapott nevem, ahogy kora gyermekkorom minden egyéb részlete, idővel teljesen elveszett a számomra.

Azok a dolgok tehát – az ember korai emlékei, melyek meghatározzák az identitását, és melyeket a legtöbb ember magától értetődőnek tekint – az én esetemben már régen a feledés homályába merültek. Kik voltak a szüleim? Mi volt a nevük, és milyenek voltak? Nem tudom. Semmiféle kép, még halvány emlékkép sem él bennem róluk. Arról sincs fogalmam, hogy néztek ki. Rengeteg kérdés van, melyekre soha nem fogok választ kapni. Milyen lehe-

tett az otthonom, és hogyan éltünk? Jól éreztem magam a családommal? Vannak vajon testvéreim, akik esetleg emlékeznek a lánytestvérükre, és ha igen, kik ők, és hol vannak most? Mit szerettem csinálni? Vajon szerettek? Boldog voltam? Mikor van a születnapom? Ki vagyok egyáltalán?

Most csak annyit tudok magamról, hogy valamikor 1950 körül születtem, valahol Dél-Amerika északi felén. Valószínűleg Venezuelában vagy Kolumbiában. Nem tudom, melyikben. De mivel életem későbbi részét leginkább Kolumbiában töltöttem, mindenkinek azt mondom, onnan származom.

Valódinak nevezhető emlékeim – amelyeket elég világosan fel tudok idézni ahhoz, hogy megoszthassam őket önökkel – eléggé homályosak, és nem is különösebben lényegesek. Ott van például a fekete babám. Rá emlékszem. Jól emlékszem fekete, fodros miniszoknyájára és a vörös szaténszalagokra, melyek végigfutottak a blúzán. A bőrének puha volt az érintése, fekete haja pedig össze volt kócolódva. Emlékszem, hogyan keretezte finom vonalú, sötét arcát.

Egy varrógépre is emlékszem. Fekete volt, és az oldalán aranyszínű, cirkalmas vonalak futottak végig. Mellette egy szék állt, melyen gyakran halomban álltak az anyagok. Ezek vajon befejezetlen ruhák voltak? Talán az anyám szeretett varrni. Ezt soha nem fogom megtudni. Azt tudom, hogy az otthonunk elég szerénynek volt mondható – ugyanis a vécé csupán egy lyuk volt a földben. Arról is erős benyomásaim maradtak, hogy nálunk nagy volt a sürgés-forgás. Hogy mindig sok ember fordult meg nálunk. És hogy a falu állandóan gyerekzsivajtól volt hangos.

Az én kis világom külső hatáira már sokkal jobban emlékszem. Világosan előttem van például egy vörös tég-

lával kikövezett ösvény. Emlékszem, hogy ez az ösvény a háztól a kertbe vezetett, majd tovább egy kis veteményesbe, ahol rengeteg időt töltöttem azzal, hogy zöldségeket szedtem. Jól emlékszem erre a helyre és arra is, hogy szólongatnak, hogy valaki visszahív a házba, az otthonomba. Ennek a hívásnak persze rendszerint nem engedelmeskedtem. Mikor erre visszagondolok, már-már azon a ponton vagyok, hogy eszembe jusson az igazi nevem, mivel természetesen ezt kiáltozta utánam az a valaki. Ilyenkor nagyon kínoz ez az emlékkép, mivel arra mégsem tudok visszaemlékezni, hogy is hívtak.

És hogy ezenkívül mi van még – van még valami, ami tisztán megmaradt? Igen, van egy kép: felnőttek haladnak lefelé egy hosszú, kanyargós domboldalon, majd kapaszkodnak újra felfelé, vízzel teli tartályokat cipelve. Emlékszem, hogy voltak autók is. Nem túl sok. Összesen naponta három vagy négy. Most, mikor hegyeket látok, valami megmozdul bennem, és az az érzésem, hogy talán fent éltem valahol, a hegyekben.

És ez minden, amit elmondhatok, mivel semmi mást nem tudok biztosan. Mert aztán egy napon minden örökre megváltozott.

első rész

1.

VOLT VALAMI a borsó hüvelyében, ami engem teljesen megigézett. Nem tudom, miért, de volt valami varázslatos abban, ahogy a duzzadt hüvelyek olyan tisztán kipattantak a kezemben, mikor összenyomtam őket. Ezért a veteményesnek az a része, ahol a borsó növekedett, különös hatással volt rám, és órákat tudtam ott eltölteni, teljesen belefeledkezve az én kis világomba.

A veteményes egy kis földdarab volt a kertünk végében. Azon a bizonyos napon, mint sok másikon is, mikor semmi különös nem történt, végigsurrantam a vörös téglából kirakott ösvényen, mely a házunk hátsó ajtajától indult, és végigmentem a kerten, egészen a fekete kapuig. Észleltem, hogy más gyerekek is vannak a közelben. Hallottam őket, de nem volt kedvem megtudakolni, mitől olyan izgatottak. A lombok alatti árnyékre vágytam inkább, ahol a tűző naptól védetten kedvemre gubbaszthattam.

Négyéves voltam, sőt majdnem öt – arra jól emlékszem, hogy már türelmetlenül vártam az ötödik szülinapomat –, és az én látószögemből a zöldségeket termő növények óriásinak látszottak. Felmagasított ágyásokba voltak elültetve, és összefonódva kusza zöld lugast képeztek,

indáik pedig felkúsztak a kerítésre. Először a káposzta- és salátaágyást értem el, aztán a magasra növő, kuszán növő futóbabokat, végül odaértem arra a helyre, ahol a borsó növekedett. A növény szárai és levelei tömtek és bokorszerűek voltak – csupa inda, kacs és tömött hüvely.

Letérdeltem, és leszakítottam a hozzám legközelebb eső hüvelyt, csodálattal figyelve azt a kis durranást, mikor a hüvely szétpattan az ujjaim között. A vastos hüvely falai között rejtőztek a fénylő, smaragdszínű kis gömböcskék, melyekre annyira vágytam. A legapróbb, édes szemeket már tömtem is befelé a számba.

Hamarosan már egy egész halom felbontott borsóhüvely hevert körülöttem, mellettem pedig halomban álltak a kihámozott borsószemek. Annyira el voltam merülve ebben a foglalatosságban, hogy nem vettem észre: aznap nem vagyok egyedül a veteményesben.

Annyira gyorsan történt minden: csak egy röpke emlékkép az egész. Az egyik percben még ott kuporogtam a csupasz földön, a borsót rakosgatva, a másikon pedig egy fekete kéz és valami fehér ruhadarab villant be a látóterembe, és mielőtt még lehetőségem lett volna felkiáltani, a kéz az arcom felé lendült, és teljesen eltakarta.

Azt hiszem, megpróbáltam sikítani. Ösztönösen így kellett tennem. És talán sikerült is, de azon az eldugott helyen ugyan ki hallott volna meg? És amint meghökkenve és rémülten felugrottam, valami kemikália szaga csapta meg az orromat, mely azonnal a tüdőmbe hatolt. A kéz, mely az arcomat eltakarta, hatalmas volt, és durva tapintású, és gazdájának az ereje, akárki volt is, jócskán meghaladta az enyémet. Az volt az utolsó gondolatom, miközben átcsúsztam az eszméletlenség határmezsgyéjére, hogy most biztos meg fogok halni.

Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el, mire lassan kezdtem föleszmélni kábultságomból, de azt tudtam, hogy valahogy minden olyan idegen. Kezdtém odafülni a körülöttem lévő zajokra, és igyekeztem kihallani belőlük valamit, ami megnyugtat. Hol vagyok? Mi történt?

Megpróbáltam kiráncigálni a testemet a kábult álomból, de a szemhéjaimat iszonyú nehéznek éreztem. Nem bírtam összeszedni annyi erőt, hogy kinyissam őket, azért csak füleltem, hátha valamit meg tudok fejteni a zajokból, és valamiféle képet tudok alkotni arról, mi is történik velem.

Hamarosan tanyasi állatok hangját véltem hallani – abban biztos vagyok, hogy tyúkok kotkodácsolását hallottam. És talán disznókat is. Meg kacsákat. És egy másféle hangot is hallottam, melyet felismerni véltem. Egy motor zaját. Nem sokkal ezután arra is rájöttem, hogy a motor zaja mindenünnen körülvesz, és hogy én a bűgással egy ritmusban rázkódom ide-oda. A zaj hol felerősödött, hol elhalkult, és a testem hánykolódása ezt az ingadozást követte. Egy autóban vagyok! Nem, inkább egy teherautóban!

Az biztosnak tűnt, hogy egyenetlen, sziklás talajon haladunk – és ez be is bizonyosodott, mikor végre minden erőmet összeszedve kinyitottam a szememet. Az éles napali világosság szinte megvakított, a színek pedig csíkokká mosódtak össze, ahogy elsuhantak mellettem. Fogalmam sem volt, hol vagyok, arról meg aztán végképp nem, hová visznek, de a jármű, melyben utaztam, nagy sebességgel haladt, és én tovább zötykölődtem benne.

Aztán felfedeztem azt is, hogy nem vagyok egyedül a teherautóban. És bár nem tudtam jól fókuszálni a többi

utastársamra, sírást és nyöszörgést hallottam, valamint fájdalmas zokogást: „Engedjenek el!” Más gyerekek is voltak a teherautóban – ugyanolyan rémültek, mint én.

Nem tudom, a félelemtől vagy annak a szernek a hatása alatt, mellyel elkábítottak, de a hangok és képek újból kezdtek összerosódni, és újból elveszítettem az eszméletemet.

* * *

Mikor újból felébredtem, elképzelésem sem volt arról, mennyi idő telt el közben. Csak egy dolog jutott el élesen a tudatomig: az arcomat időnként valami nedves dolog csapkodta. Úgy tűnt, rázkódik körülöttem a föld, és akkor rájöttem, hogy egy felnőtt cipel. A testem sietős léptek ritmusára hánykolódtam ide-oda, arccal a föld felé voltam fordítva, a hajam a szemembe lógott. Menet közben levelek és ágak csapódtak nekem, és akadtak el bennem, tüskék szúrták a lábszáramat és a lábfejemet, fájón tépve fel a bőrömet.

Egy férfi vitt a hátán. Sűrű erdőben szaladt velem valamerre, és bár látni nem láttam, éreztem, hogy egy másik férfi is ott szalad mellettünk. Reccsenéseket és roppanásokat hallottam, a kétszer két láb ütemes dobogását. De ez volt minden – vajon hová lett a többi gyerek? A férfiak minden egyes lépésében valami egyre növekvő sürgetést éreztem, és felmerült bennem, vajon nem menekülnek-e valami elől, rettegve, csakúgy, mint én. Talán egy állat elől? Vagy egy szörnyetegtől? Mindenféle mesékből jól tudtam, hogy az erdőben félelmetes szörnyetegek laknak. A férfiak zihálása, mely úgy hallottam, páni félelemmel és talán ki-

merültséggel volt tele, arra utalt, hogy valami nagyon veszélyes dolog üldöz minket.

A férfi, aki a hátán cipelt, időnként veszedelmesen megingott a súly alatt, és a térdei majdnem összecsuklottak. Nem tudtam, milyen messze jutottunk, és hogy hová szaladunk, de azt gyanítottam, hogy elég nagy utat tehattünk már meg így. A férfi botladozott, szinte el is esett, én pedig, mivel túlságosan félttem ahhoz, hogy a belékapaszkodáson kívül bármi egyébre tudjak gondolni, abban bíztam, hogy egyszer csak felhagy a hajszával, akármi jön is mögöttünk.

A férfi végül megállt, a testem pedig egy darabig tehetetlenül ide-oda csapódott. Aztán éreztem, hogy erre-arra forgok, mintha a férfi nem tudta volna, merre is menjen tovább. Végül aztán megint elindult, és még mélyebb és sűrűbb aljnövényzetbe hatolt be, majd újból megállt, ezúttal még váratlanabban, mint az imént. Most még erősebben kapaszkodtam belé, de észleltem, milyen erőszakosan rángat, ezért elengedtem a szorítást, ő pedig durván levetett engem a válláról, majd egyszerűen ledobott a földre.

Kábán próbáltam feltápászkodni, hogy megnézzem, ki is hozott ide, de mire négykézlábra tudtam emelkedni, és elfordítottam a fejem, addigra már csak négy hosszú lábat láttam egyre távolodni tőlem. Egy pár barna lábcsárat és egy pár fehérét, melyek hamarosan eltűntek az erdő homályában. Megpróbáltam utánuk kiabálni, sőt, sikoltani, könyörögve, hogy ne hagyjanak itt. Akkor is, ha az ösztöneim azt súgták, ezek nem jó emberek, attól még inkább rettegtem, hogy itt maradjak teljesen egyedül a dzsungelben. De, mint az álomban, egyszerűen nem jött ki hang a torkomon, és hamarosan már a két férfi alakjának körvonala is beleolvadt a fák és bokrok sűrűjébe. Aztán már nem láttam mást, csak fákat és bokrokat. Hosszú

ideig térdeltem ott, alig mertem megmoccanni, és csak bámultam bele a sötétbe, azt szuggerálva, hogy térjenek vissza ezek a férfiak hozzám, de legalábbis abban bíztam, hogy egyszer csak meghallom egy másik gyerek kiáltását. Gyámoltalannak, elhagyatottnak éreztem magam, és jeges rémület lett úrrá rajtam attól, hogy egyedül maradtam. Miért nem jönnek vissza értem? Miért szaladtak el tőlem? Hol van a mamám? És hogy jutok innen haza?

A sötétség egyre mélyült, és most, hogy a két férfi element, a dzsungel titokzatos hangjai egyre félelmetesebbé váltak. Fogalmam sem volt arról, hol is vagyok, miért vagyok itt, és mikor fog értem jönni valaki. Semmi más nem volt rajtam, csak az a pamutruhácska és bugyi, melyeket aznap reggel a mamám adott rám, és most éreztem, hogy lassan átjár a nedves föld hűvöse, melyen feküdtem, és melyre olyan kicsike gombócba gömbölyödtem össze, amilyenbe csak bírtam.

Az elhagyatottság és magányosság érzése görcsbe rándította a gyomromat, hogy szinte fájt. Csak abban bíztam, hogy ha behunyom a szememet, az egész egyszer csak eltűnik. Ha szorosan lezárom a szemhéjamat, a sötétség talán nem is lesz olyan rémisztő, és hamarosan – minél hamarabb, könnyörögtem – mama eljön értem, és rám talál. Ha elalszom, felébredve azt tapasztalom majd, hogy biztonságban vagyok az otthonunkban, és rájövök, hogy az egész csak egy rossz álom volt...

2.

A NAP HEVE ébresztett föl. A bal arcom alatt csak meleg, átható puhaságot éreztem, de a jobb arcomat valami nagy forróság járta át. Erős, perzselő forróság volt ez, és mikor kinyitottam a szemem, a fény annyira vakító volt, hogy azonnal újra behunytam.

A hátamra henteredtem, még félúton az ébrenlét és az alvás között, és újabb „támadásra” lettem figyelmes, mely ezúttal a fülemet érte. A levegő ugyanis épp annyira teli volt hangokkal, mint amennyire a fény szikrázó csillogással. Rémisztő rikoltásokat és furcsa kurjongatásokat hallottam, melyeket nem tudtam beazonosítani.

Mikor óvatosan felnyitottam a szemem, nagy darab kékséget láttam magam felett. Fénylő, szikrázó kékséget, melyet minden oldalról árnyékfoltok vettek körül, és amint tovább bámultam ebbe a kékségbe, szememet ujjaimmal takarva el a vakító világosság elől, fokozatosan rájöttem, mit is látok. Az ég egy darabkáját, lombos fák csúcsaival körülvéve, melyek annyira magasra nyúltak fel, hogy innen csupán cakkos szélű feketeségnek látszottak.

Hirtelen világossá vált, hol is vagyok. A dzsungelben! Átjárt ennek a felfedezésnek a döbbenete, és vele együtt

elfogott a pánik is, mivel az előző este emlékei iszonyú gyorsasággal törtek bennem felszínre. Néhány férfi elrabolt engem az otthonomból, aztán kihajított ide, a rengetegbe.

Lesöpörtem a fekete földet a tenyeremről, és feltérdeltem. Aztán lassan feltápászkodtam, és elkezdtem keresni a menekülés lehetőségét. Arra tudtam csak gondolni, hogy meg kell találnom azt a két férfit, aki engem idehozott. Utol kell őket érnem, és könyörögnöm kell nekik, hogy vigyenek haza. Anyukámmal akartam lenni. Hol van? Miért nem jött el értem?

Nem tudtam, mennyi idő telhetett el azóta, hogy az elrablóim itt hagytak. Hegyezni kezdtem a fülem, hátha meghallok valami olyan hangot, mely biztosságot ad. Gyermekek kacagását, egymást üdvözlő emberi hangokat vagy egy szekér zörgését. Elkezdtem hívogatni a mamámat, és ahogy hívtam, hívtam, zokogni kezdtem. A torkom égett a folyadékhiánytól, de akkor nem gondoltam arra, hogy innom vagy ennem kéne valamit. Csak kétségbeesetten próbáltam utat találni haza, ezért igyekeztem kikecmeregni a sűrű aljnövényzetből: a fatörzsekről csüngő liánok, a göcsörtös ágak és gallyak rengetegéből, melyek, úgy tűnt, minden kivezető utat elvágnak előlem; és a levelek – hatalmas, furcsa és egymástól nagyon különböző levelek – sűrűjéből, melyek mintha arra szövetkeztek volna, hogy bezárjanak ebbe a félelmetes, zöld pokolba.

De hát merre induljak? Láthatólag semerre nem vezetett innen út, és semmit nem voltam képes felismerni. Nem voltam képes megállapítani azt sem, merről jöttem.

Ahogy körbe-körbe fordultam, láttam, hogy mindenfelé ugyanaz a látvány tárul elém: fák, fák és még fák, amerre csak a szem ellát. Időről időre, amint botladoztam, és próbáltam átlépni és kikerülni az egymásba fonódó aka-

dályokat vagy éppen átbújni alattuk, megpillantottam magam előtt valami fényeset. Talán egy távoli domb lehet? Ám zöld börtönöm egymásba érő falai hamarosan újra becsukódtak előttem, és minél messzebbre merészkedtem, annál nagyobb pánik lett rajtam úrrá. Ez így hülyeség! Miért csinálom ezt? Inkább vissza kéne mennem, igaz? Mi van, ha anyukám mégis eljön értem? Mi van, ha már el is jött, de nem látta, hogy itt vagyok?

Azonnal visszafordultam, és szinte fulladoztam a zokogástól, ahogy próbáltam visszatalálni oda, ahonnet elindultam. De hamarosan világossá vált a számomra, hogy tökéletesen eltévedtem. Semmi nyoma nem maradt itt az útvonalnak, amit megtettem, és semmi nyomra nem leltem, amely visszavezetett volna a kiindulási ponthoz.

Most már szabadjára engedtem a könnyeimet, és hangoosan sírtam. Nem bírtam megállítani a könnyeim áráját. És ahogy tovább botladoztam a bőrömet felkarcoló vagy a testemet körültekerő, gonosz indák és ágak között, próbáltam megfejteni, hogyan kerülhettem ide. Talán a szüleim tervelték ezt ki? Lehetséges ez? Talán meg akartak tőlem szabadulni? Igyekeztem kitalálni, vajon mit tettem, hogy ennyire megharagudtak rám. Lehet, hogy a borsó miatt volt az egész? Azért lettek rám dühösekk, mert anynyi hüvelyt letéptem? Anyukám vagy apukám kérte meg azokat a szörnyű embereket, hogy hozzanak engem ide?

Megpróbáltam visszaemlékezni arra a férfira, aki elrabolt a kiskertünkből. A fekete emberre, aki a kezével befogta a számat. Ki lehetett? Az egyik nagybátyám talán? Megpróbáltam felidézni az arcvonásait. Magas volt, és nagyon erős. Vajon olyasvalaki lehetett, aki ismer engem? Otthon a legféltettebb kincsem az a fekete bőrű baba volt, melyről már meséltem, és ez a tény nem hagyott nyugodni.

Fehér bőrű család voltunk, és mégis volt egy fekete babám. Miért? Ez talán olyasmire utalt, amit nem értettem?

Túlságosan ki voltam merülve, és el voltam keseredve ahhoz, hogy továbbra is dühösen próbáljak utat vágni magamnak a derékig érő aljnövényzetben, ezért a lépteim lelassultak, a vállam beesett, és szörnyen rossz kedvem lett. De hát mi más tettehettem volna, mint hogy megyek tovább? Mentem is. Ez aligha volt tudatos döntés, csak azért mentem tovább, hátha kitalálok a dzsungelből, vagy rálelek valakire, aki segít nekem. Vagy esetleg találok valami arra utaló jelet, hogy már közelebb jutottam az otthonomhoz.

Ám ahogy telt az idő, és a lábamat keresztül-kasul beborították a horzsolások, egyre inkább úrrá lett rajtam a félelem, hogy ez nem fog bekövetkezni. És ahogy fokozatosan beesteledett, a napsütéssel együtt az utolsó reményeim is szertefoszlottak. Leszállt az éj. Eljött a lefekvés ideje. Egy egész nap eltelt már, és még mindig a dzsungel rabja voltam. Még egy éjszakát el kell töltenem itt egyedül.

Az éjszaka itt jóval sötétebb volt, mint amelyet valaha is láttam.

Akármennyire erőltettem is a szememet, egyetlen aprócska világosságot sem láttam a távolban sziporkázó csillagok fényétől eltekintve. Az ég maga azonban furcsán közelinek tűnt – szinte olyan volt, mintha rám zuhanna, és valami óriási, fekete takaróként terülne körém, rabul ejtve és összezárva engem az éjszaka különös teremtményeivel. A kemikáliák nélkül, melyek előző este még némileg elhomályosították a tudatomat, a rettegés aznap éjjel még ijesztőbben tört rám. És megint hallottam hangokat, hihetetlen hangerejű és magasságú hangokat, melyeket, ezt a felnőttek elmondásából tudtam, a dzsungel vadállatai adnak ki, amikor éjszaka előbújnak a vadonban. És tud-

tam, hogy biztosan előbújnak, hiszen a sötétben sokkal könnyebben el tudják kapni az áldozataikat.

Még korábban, mielőtt még rám ereszkedett volna a sötétség, hogy elnyeljen, körülnéztem, és találtam is egy kis csupasz földdarabot egy széles törzsű fa törzsének alsó részénél, melyet nem borított el a növényzet. Itt ültem le, és amint a levegő egyre fojtóbb és átláthatatlanabb lett, újból a lehető legkisebb gombócba gömbölyödtem össze, hátamat a kemény fakéregnek vetettem, és karjaimmal körülfontam behúzott térdemet.

Éreztem, hogy nyugodtan és csendben kell maradnom. Mint valami játékban, mondogattam magamban. Mintha bújócskáznék. Ha mozdulatlan maradok, és nem adok ki semmi hangot, akkor az éjszaka teremtményei nem tudják, hogy ott vagyok.

Ezeknek a lényeknek a jelenléte azonban nyilvánvaló volt a számomra. Rengeteg különféle hangot hallottam, és némelyikük egészen közélről szólt. Hallottam ugyanazt a zizegést, mint mikor én gyalogoltam keresztül a növényzeten. Aztán surranó neszezést – kicsi állatok hangját, amint elhaladnak mellettem. Majd egy roppanás hallatszott. Hangos roppanás, rémisztően közel ahhoz a helyhez, ahol meghúztam magam. Valami törékeny dolognak a reccsége – egy letört ágé? –, mikor rálépnek. A zaj körbejárt engem. Akármi volt is az, úgy tűnt, ott köröz körülöttem, és csak arra vár, hogy lecsaphasson. Vajon ki tud venni engem a sötétben hatalmas, éjjel is látó szemével? És mi adja azt a susogó hangot, ami a nyomában jár? Egy farkok talán? Lehet, hogy egy szörnyeteg az, aki gyermekeket eszik? Érti vajon a szagomat?

Próbáltam még kisebbre összegömbölyödni. Rettenetesen vágytam egy kalitkára, melybe besurranhatnék. Egy ka-

litkára, mely megvédené a marcangoló karmoktól és a félelmetes állkapcsoktól. Vagy egy kis fényre. Nagyon vágyakoztam anyukám után, hogy hozzon egy kis világosságot, ami elijeszti a szörnyeteget.

Most valami megriasztotta azt, ami szaglászott körülöttem, mivel apró, zizzenő hangokat hallottam, ahogy eliramodott, és így egy pillanatra megkönnyebbültem. De ez nem tartott sokáig. Ahogy teltek az éjszaka órái, és ott feküdtem a fa törzsének rejtekében, a látás hiánya csak még inkább megrémisztett. Habár az is épp elég rémisztő lett volna, ha látom, amint valami dzsungelbeli vadállat felém közeledik, de akkor ráébredtem, hogy ha nem látom, az még sokkal félelmetesebb. Más nem tehettem tehát, mint hogy a rémülettől reszketve és remegve tűrtem, amint alattomos dolgok másznak fel-alá a lábszáramon, próbálják felderíteni az arcom körvonalait, és bemásznak a fülembe. Annyira vágytam az elalvásra, mint még soha másra korábban, mivel semmilyen rémálom, akármilyen ijesztő legyen is, nem lehetett rosszabb, mint az, amelyik éppen fogva tartott.

* * *

Másnap reggel ugyanaz a nap, ugyanazzal az erővel, ugyanarról a vakítóan kék égről süttött le rám. Beletelt egy kis időbe, mire meg tudtam magam győzni arról, hogy ki kell nyitnom a szemem. A félig tudatos állapot kényelmében ugyanis már-már azt képzeltem, a meleg az ágyam takarójának a melege, és a nap a szobám ablakán keresztül sütt be rám. Az ébredező dzsungel hangjai azonban egykettőre elűzték ezt a képet, és visszarángattak a kegyetlen valóságba.

A fatörzs rejtekében újból elsírtam magam. A torkom égett és kiszáradt, a gyomrom pedig fájón korgott az éhségtől. De akkor egy jó darabig csak sírni bírtam. De ki hallaná meg, hogy sírok? Kézfejemmel megtöröltem hát könnyek barázdálta, felpuffadt arcomat, és mikor kitisztult a látásom, úgy tűnt, egy pillangót látok.

Odanéztem megint. Nem, nem egy pillangót. Rengeteg pillangót – mindegyik más színű, és mind ott repdes a fejem fölött. Gyönyörűséges rózsaszínű és fehér virágok szirmai körül repdestek, melyek a fáról, a messze magasból lecsüngő, hosszú szárról lógtak lefelé. A pillangók teljesen elbűvöltek, és ahogy a dzsungel talajából kiáradó pára még ködöt is képezett körülöttem, a természeti jelenségek csodája egy darabig fogva tartotta a figyelmemet.

A gyomromat tekerő fájó érzés azonban nem engedte, hogy sokáig elmerüljek a látványban. Éhes voltam, és muszáj volt valami ennivalót találnom. De mit? A földön növényi hüvelyek heverték, és én gondosan megvizsgáltam őket. Jó illatuk volt, és a levegőt is jó illattal töltötték meg körülöttem, de szénfeketéek voltak, és aszottak, és elég volt egyet felbontanom, máris láttam, hogy nagyon különböznek a borsótól. Vajon itt is terem borsó? Vagy kukorica? Talán sikerül rátalálnom valamelyikre. Fölkeltem, és elkezdtem felmérni a körülöttem lévő kis területet, de most egészen más szemszögből, mint korábban.

Mivel nagyon kicsi voltam, azt nem tudhattam, hogy bármelyik furcsa növény, bogyó vagy gyümölcs mérgező lehet. Csak azért nem ettem meg, ami a kezem ügyébe akadt, mert egyik sem volt étvágygerjesztő. Az aljnövényzetben semmi olyat nem láttam, ami ismerős lett volna.

A gondolataim újra visszakanyarodtak a balsorsomhoz. Ha nem találok semmi ennivalót, akkor hamarosan éhen

fogok halni. És akkor, ezt jól tudtam a képeskönyvekben olvasott történetekből és abból, amiket a felnőttek meséltek, felfalnak a vadállatok. De úgy tűnt, itt valóban nem találok semmi ehetőt. És mivel nem akartam meghalni, és azt sem akartam, hogy felfaljanak a vadállatok, megint úgy döntöttem, nem maradhatok ott, ahol éppen vagyok. Ma gyalogolni fogok, határoztam el. Gyalogolok és gyalogolok, és ha a segítség nem talál rám, akkor majd én fogom megtalálni a segítséget. Eltökéltem, hogy addig megyek, amíg a lábam bírja, ami remélhetőleg elég lesz ahhoz, hogy ráakadjak egy emberi lényre, aki enni ad nekem, és visszavisz a szüleimhez.

Nekivágtam hát az áthatolhatatlan bozótnak, és nem volt egyéb tervem, mint az, hogy elmenjek onnan, ahol voltam. Végtére is a két férfi úgy szaladt be velem a dzsungelbe, ezért, ha elég hosszasan gyalogolok, biztosan kijutok belőle.

Az idő nagy részében nem láttam tovább az előttem burjánzó levelek szövevényénél, a bőröm pedig hamarosan erősen tiltakozni kezdett az újabb karcóláshullám ellen, mivel az ágak, melyeket elhajlítottam magam előtt, gonosz módon visszacsapódtak, hogy így büntessenek meg azért, amiért megzavartam őket. A baljóslatú zöld rengetegben iszonyú meleg volt, és bezártságérzetem is támadt tőle, és az élelemszerzésre irányuló küldetésem is hamarosan feledésbe merült. Amint ugyanis a fákról csöpögött a pára, és a köd felszállt és eltűnt, korábbi éhségrohamomat újabb kínzó érzet váltotta fel. Rájöttem, hogy kibíráhatatlanul szomjas vagyok.

De hogyan találok itt vizet? Fogalmam sem volt. Habár körülöttem minden fényes volt a nedvességtől, úgy tűnt, ivóvizet találni lehetetlenség. Most céltudatosabban

kezdttem vizsgálgatni a környezetemet. Hol lehet ivóvizet találni egy ilyen helyen?

Kövekben és hasadékokban megbúvó üregek után kutattam, és pocsolyákat kerestéltem az erdei talajon. A rovarokat utánózva, melyek mindenütt ott zümmögtek és zúgtak, én is reménykedve kukkantottam bele a különféle virágokba, míg végül egy majdnem hogy csésze alakúra összepöndörödött, szőrös szélű levelekkel rendelkező növénybe botlottam. Ha ezek úgy néznek ki, mint a csészék, érveltem magamban, akkor talán azok is, és mikor bele néztem az egyikbe, egy apró tócsányi folyadékot láttam az alján tükröződni.

Szinte úgy éreztem, valami titkos kincset fedeztem fel. Magam felé hajlítottam a levél szárát, és behajoltam. Kiszáradt ajkaimat a csillogó felszínhez érintettem. Olyan volt, mint a mennyország! Óvatosan megborítottam a levelet, és a tartalmát a számba öntöttem. A víznek fura íze volt. Olyan, mintha folyékony talajt innék. De nem érdekelt. Egy pillanatra enyhíteni tudta a szomjúságom.

És hamarosan még hatékonyabban tudtam enyhíteni, ugyanis találtam egy kis erecskét – a víz köveken csordogált keresztül, és ezúttal, mikor beleittam, úgy éreztem, tiszta, hűvös és kellemes az íze. A gyomromat azonban nem lehetett becsapni. Hamarosan éreztem, hogy korog-morog, így a figyelmem újból arra terelődött, hogy valami ennivalóra akadjak.

De nem ételt találtam, hanem egy papagájt. Hiába gyöngített le teljesen az éhség, azért még elbűvölt ez a madár. Kék, zöld és sárga színekben pompázott, és akkora lehetett, mint egy nagyobb méretű cukkini. Egy alacsony ágon üldögélt, és magában rikácsolt. Valahogy megnyugtató látvány volt, ahogy ott ült az ágon, merészen, és csak

nézett rám. Ösztönösen közelebb akartam hozzá menni. Kinyújtottam az egyik kezemet. Talán ráül majd az ujjamra, mint a bátrabb falusi papagájok szoktak néha.

De tévedtem. Amint olyan közel jutottam hozzá, hogy megérinthessem, odahajolt felém, hangosan rikkantott egyet, és belecsípett a hüvelykujjamba, aztán nekem úgy tűnt, felháborodva tovaröppent. Lenéztem a hüvelykujjamra, mely most már lüktetett a fájdalomtól, és mikor megláttam a tenyeremen át a földre csöppenő vért, az önsajnálát forró könnyei öntötték el újból az arcomat. Az elkövetkező években – sőt, évtizedekben – ezt a pillanatot kincsként őriztem, mivel úgy éreztem, alapvető fontosságú volt a túlélésem tekintetében. Annyira megdöbbenett ugyanis az, hogy egy ilyen szép teremtmény is bántani akar, ugyanakkor pontosan ez ébresztett rá valami nagyon fontos dologra: arra, hogy ez nem az emberek alkotta világ, mely tele van csinos, háziasított állatokkal. Ez a vadon, ahol a vadállatoknak ölniük kell azért, hogy túléljenek. Akkor persze csak mentem tovább, elhagyatva.

A hangulatom ennek az incidensnek a dacára kis idő múlva sokkal jobb lett. Nem sokkal a papagájjal való szerencsétlen találkozásom után észrevettem, hogy változik az erdő képe. Úgy tűnt, az aljnövényzet kissé ritkulni kezd. A hüvelykujjamról, mely kellemetlenül lüktetett, azonnal megfeledkeztem, és az egyre ritkuló ágak barikádját azzal a biztos tudattal hajtottam félre, hogy mindjárt kiszabadulok innét. Mentem tovább és tovább, egyre sietősebben, mivel nyilvánvalóvá kezdett válni, hogy valamiféle tisztás felé tartok. És ahogy közeledtem hozzá, a szemem is egyre több bizonyítékkal szolgált. Egyre nagyobb rálátásom lett a dzsungelre, mely mintha itt utat nyitott volna egy nagyobb nyílt térnek.

Itt kell lennie! Annyira eltökélten haladtam a tisztás szélé felé, hogy nem érdekelt, hány dühítő bokor és hajtás csapódik nekem. És micsoda lelkesedés fogott el, mikor végre átverekedtem magam a bozóton, és egy fűvel benőtt kis szabad terület szélén találtam magam. De az örömöm kegyetlenül rövid életű volt. Amint kiszabadultam a dzsungelből, máris láttam, hogy a csenevész, kiszáradt fűvel benőtt tisztás túloldalán ugyanolyan áthatolhatatlan az aljnövényzet, mint ezen az oldalon, ahonnan épp most bukkantam elő. Hát ezért jöttem ideig! Ezért kutyagoltam ilyen sokat! Ki voltam merülve, még mindig farkaséhes voltam, és úgy tűnt, nincs menekvés. Csak még mélyebbre hatoltam a dzsungel mélyére.

Miért? Miért, miért, miért történik mindez?, kérdeztem magamtól. Miért nem jött el értem az anyukám? Mit tettem, hogy ezt érdemlem? És ha ez valami büntetés egy régi rosszaságomért, akkor vajon mi az? Lenéztem a ruhámra, mely egykor fehér volt, tele rózsaszín virágokkal, most pedig szürke rongy lett belőle, melyet föld és vér szennyez be. Cipő nem volt a lábamon, mezítelen lábam tele volt sebekkel és mocsokkal, és a gyomrom meg az elmém egyaránt reménytelenül kiabált. Szerencsétlen kis kupacba hengeredtem össze a földön, és az orromat megcsapta a fű illata és a mindenütt jelen lévő erdei talaj csípős szaga. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy itt lefekszem, és sírni fogok. Anyukámat akartam, az otthonomat akartam, és azt, hogy valaki végre megvizsgáljon és hozzábújhassak. De semmim és senkim nem volt, akibe kapaszkodhattam volna.

Az oldalamba dőlve még jobban összekucorodtam, és így maradtam, úgy tűnt, egy örökkévalóságig, és talán még el is aludtam egy időre. És valóban, mintha rémálmaim

lettek volna: a dzsungelből érkező furcsa hangok riasztottak fel, és mintha hangos kiáltások és rikkantások úztek volna gúnyt belőlem. Ágak reccsenését hallottam, fű zizzenését, éles csattanásokat és dobogást.

Meg akartam halni. De végül a reménytelenségem és a félelmeim mind éhséggé változtak, és a gyomrom mélyéről feltörő fizikai fájdalom ráébresztett arra, hogy egyhamar mégsem fogok meghalni.

Kinyitottam az egyik szemem – csak résnyire. Még mindig fürödtem a napfényben. Kicsit nagyobbra nyitottam a szemem, és tekintetemmel végigpásztáztam a talajszintet. És amit ekkor láttam, az majdnem megakadályozott abban, hogy tágabbra nyissam a szememet. Be is hunytam rögtön, és olyan hangtalanul, ahogy csak tudtam, elfordítottam a fejem a másik irányba is.

Mikor a másik szemem is résnyire kinyitottam, megbizonyosodtam arról, hogy nem álmodtam. Társaságom akadt. Sőt, igazából körül voltam véve.